

1990. január - **Jolly Jokerként könnyen boldogulsz - vallja Bogdán Csaba, az Első Emelet szólógitárosa.**

Amikor a Beatrice 1981 elején szólógitárost keresett, ő is „fölvételizett”. A meghallgatás után rá esett a választás. Akkor még egyik fél sem sejtette, hogy nem egymáshoz valók. Csaba túl szolid és szelíd volt a magyar rock fekete bárányai közt.

Pedig a családjában ő is fekete bárány volt.

- Nem úgy nézel ki, mint aki sokat veszekedett az „őseivel”.

- Pedig úgy volt. A szüleim azt akarták, hogy diplomás ember legyek. Családunkban a fiúk már generációk óta orvosok és állatorvosok voltak. Apám is az, így engem is annak szánt. A gimnáziumban aztán kiderült, hogy kevés dolgot utálok jobban, mint a biológiát és a kémiát. A Piarista Gimnáziumba jártam, ami egy elég konzervatív, kemény, de erős iskola. Az igazgatónál azzal „nyitottam”, hogy megkérdeztem: Tessék mondani, lehet itt zenélni? - mert hallottam, hogy időnként voltak beat-misék. Aztán a Kisszabó Gabival - akivel most újra együtt zenélünk az Emeletben - elkezdtünk beatmiséket csinálni. Az egyik legnagyobb élményem az volt, amikor a Bazilikában léptünk föl ezer ember előtt.

- A tanulás hogy ment?

- Hárman voltunk az osztályban, akikre azt mondták, hogy az építőiparba valók vagyunk.

Nagyon rossz volt a bizonyítványunk.

- Mit szóltak mindehhez a szüleid?

- Folytonos küzdelemből állt ekkor az életem: a szüleimmel, a tanáraimmal, mindenkivel.

Szabadon akartam jönni-menni, zenélni. Ezzel szemben sok kötöttségem volt, szigorúan neveltek.

Apám nem akarta, hogy zenész legyek, de anyám azt mondta neki: Hagyd a gyereket, addig hadd csinálja, amíg rendesen és odaadással zenél. Ha nem jár szorgalmasan gitárórákra, akkor vége. Nagyon szégyelltem volna, ha nem szerepelek jól a zeneiskolában. Hogy álltam volna oda az anyám elé? Mit mondtam volna?

Jóleső őrjöngés

- Ezek szerint már akkor zenésznek készültél?

- Ez volt az életcélom. És az nagyon fontos, hogy legyen valami célja az embernek. A gimnáziumban nemsokára alakítottunk egy zenekart, és készültünk a zenészpályára. Nagyon akartuk ezt, az állandó konfliktusaink ellenére. Valahogy leérettségiztem, s hogy „zeneközelben” maradjak, kitanultam a hangszerkészítő szakmát, majd elvégeztem a dzsesszkonzervatóriumot. Itt meg azt nézték rossz szemmel, hogy egy popzenekarban - az Első Emeletben - játszom. Nagyon kellett ügyelnem arra, hogy felkészüljek, bejárjak az órákra, ne linkeskedjem el. Talán ezért is van jó kapcsolatom tanárommal, Babos Gyuszival. Pedig nem volt könnyű, mert akkoriban mindennap vonattal ingáztam Martonvásárról táskával, gitárral, erősítővel: reggel konzi, délután próba, este utazás haza.

- Gimnazista korodban milyen koncertekre jártál?

- Én is nagy Piramis-, P. Mobil- és Fonográf-rajongó voltam. Minden kedden ott őrjöngtem az Ifiparkban a P. Mobil-koncerteken.

- Leveleztél is velük?

- Nem. Elsősorban a zenéjükhöz vonzódtam. Tetszett az ének és a gitár. Fölvettem magnóra és megtanultam a gitárszólót.

Trauma

- Most viszont annál több levelet kapsz te a rajongóidtól. Közülük sokan tanácsért fordulnak hozzád: magányos, érzelmileg elhanyagolt, konfliktusos családban élő gyerekek.

- A mi rajongóink között talán kevesebben vannak, akiknek komoly életviteli problémáik vannak. Sokan jó körülmények között élnek, látszólag problémamentesen, de mégis óriási bajokkal küszködnek. Többen kíséreltek meg öngyilkosságot, másokat a szülei vernek, sokakat pedig tiltanak a koncertjeinktől. Ez aztán ahhoz vezet, hogy szinte meggyűlölik a szüleiket. Kaptam olyan levelet is, amelyben azt írta egy kislány, hogy családjával együtt neki is kint kellett maradnia Nyugaton, meg se kérdezték, mit szól hozzá. Ez óriási traumát okozott neki: kiszakították a baráti köréből, megszokott környezetéből. Erősen kötődött hozzánk is, mert nagyon szomorúan írta, hogy lehet, hogy soha többé nem jöhet már Emelet-koncertre. A legutóbb egy klubdelutánunkon felfigyeltem egy máskor vidám kislányra, hogy nagyon szomorú, de nem volt hajlandó elárulni az okát. Nemrég kaptam tőle egy levelet, írta, hogy komoly problémái vannak, s kéri, szakítsak időt egyszer, hogy elmondhasson mindent.

Tanács és felelősség

- Te is fogadóórát, „rendelést” fogsz tartani?

- Szerencsére ritka az ilyen eset, s ez még jó dolog, hogy bizalommal van irántam. Így a remény megvan benne, hogy tudok segíteni. Persze ez egyáltalán nem biztos. De már az is óriási dolog, hogy ha az ember valakinek el tudja mondani a baját, ha könnyíthet a lelkén. Ha mondjuk valakinek a szüleivel van vitája, akkor talán tudok tanácsolni valamit, ami az együttélést, az alkalmazkodást megkönnyíti. Ha súlyosabb a baj, akkor már nem biztos. Ez nagyon nagy felelősség.

- És fáradtság is...

- Sokszor tényleg fárasztó, mert amikor már szeretnék pihenni és magánéletet élni, akkor is jönnek - reggel, este - a rajongók. De őket is meg kell érteni, mert azt gondolják, hordom a képét, elmegyek a koncertjére, megveszem a lemezét, szakíthat nekem tíz percet. Csak az a gond, hogy sok-sok tíz percet kell szakítanom... Ez a szakma ezzel jár, ezt fel kell vállalni. Nem szabad eljátszani azt a bizalmat, amivel hozzánk fordulnak a gyerekek.

Jó, hogy együtt vagyunk

- Ha - ne adj Isten - rosszra fordulna a sorsod, te kinél, hol keresnél támaszt, segítséget?

- Elég rossz tulajdonságom, hogy utálok szívességet, segítséget kérni. Ilyen esetben az ember kiszolgáltatottá válik. Már jó néhányszor pórul jártam, ezért kissé bizalmatlan vagyok. Csak olyan embernek öntöm ki a lelkem, csak olyantól kérek tanácsot, akihez nagyon kötődök, akit nagyon szeretek. Jó, hogy most együtt vagyunk Antóniával, mert ha hazajövök, megbeszéljük a dolgainkat, és föloldódnak a feszültségeink. Megnyugtatja az embert, ha otthon a „pártját fogják”.

- A tizenévesek között nagyon sokan élik világukat céltalanul és tanácstalanul...

-Ebben az egész (oktatási)rendszer a hibás. Annak idején a vallás biztosított egy elég szigorú erkölcsi normát. Ezt fölborították és nem adtak helyette semmit. Már több generáció nőtt föl úgy, hogy semmilyen értékrendje nincs. Nem tudják, hogy miért érdemes igazán élni. Csak hagyják őket békén, ne kelljen dolgozni, és minél több pénzt keressenek. Ezt látják, ezt tapasztalják, hogy várjunk el tőlük mást. Persze én se szeretnék mai tinédzser lenni, akinek teljesen bizonytalan a jövője..

- Mégis, mit tanácsolsz a tizenéveseknek?

- Egyet mondhatok: minél többet kell tudni, hogy az embert ne lehessen „megfogni”. Meg kell

Első Emelet (Magánélet)

Írta: Adminisztrátor

2010. november 13. szombat - Módosítás: 2010. november 13. szombat

próbálni Jolly Jokerré válni. Én is azért végeztem el a vasutas zeneiskolát, az OSZK-stúdiót, a konzervatóriumot, és tanultam ki a hangszerkészítő szakmát. Ha arról lenne szó, elmehetnék zongorát hangolni, zenét tanítani, vagy vendéglőbe zongorázni. Minél több dolgot tud valaki profi módon, biztos, hogy boldogul az életben. **Zétényi Zoltán**